

Weerbeesten

Wim Kroeskop

Schrijver: Wim Kroeskop
Coverontwerp: Wim Kroeskop
ISBN: 9789465545073
© <Wim Kroeskop

Proloog

De grote, kaneelkleurige beer ging rechtop staan en snoof de onmiskenbare geur van vers bloed op. Hij draaide zijn kop om te bepalen uit welke richting de geur kwam. Toen hij die had vastgesteld, liet hij zich weer op zijn vier poten zakken en waggelde hij die kant op. Al snel vond hij het struikgewas waar de geur het sterkst was. Hij vermoedde een gewonde of pas gestorven prooi.

Toen hij met zijn poot een struik opzij boog, zag hij in een ondiepe kuil een oudere vrouw in barensweeën liggen. Haar baby was al half buiten haar lichaam, maar het was duidelijk dat ze niet meer kon en door het grote bloedverlies waarschijnlijk zou sterven. Geen prooi, besefte hij. Hij zou het niet over zijn hart kunnen verkrijgen om een mens op te eten. Dit was een vrouw die hulp nodig had. Daarom transformeerde hij naar de man die hij als mens was.

Hij wilde de vrouw net helpen toen hij zag hoe ze haar ene hand in een klauw liet veranderen. Hij wist meteen waarmee hij te maken had: een Weerkat. Schijnbaar wilde ze zich verweren tegen zijn hulp, maar toch besloot hij door te zetten en haar te helpen. Niet alle jongen van een Weerkat werden immers ook Weerkatten. Bovendien vond hij dat ook zij recht hadden op het leven. Zij, de wisselaars, bestonden nu eenmaal.

Voorzichtig begon hij de rest van de baby naar buiten te trekken. Omdat hij zelf geen kleren aanhad, kon hij het kleine meisje nergens in wikkelen. De moeder was blijkbaar tot het besluit gekomen dat de man haar of haar baby geen kwaad wilde doen. Met veel moeite ontdeed ze zich van haar bebloede, gescheurde jurk. Daarna pakte ze de vreemd gevormde dolk die naast haar lag: een dolk

met een golvende kling en een heft waarvan de pommel op een slangenkop leek. Ze sneed de navelstreng door, die daarbij even oplichtte, en de man pakte de baby die hij in een schoon stukje van de jurk wikkelde.

De moeder begon zacht te fluisteren tegen de grote, naakte man die haar had geholpen. Hij moest zich zelfs voorover buigen om haar te kunnen verstaan.

‘Ik zal het niet overleven, dat weet ik, maar wil jij alsjeblieft voor mijn kindje zorgen? Gelukkig is ze een Weerkat, net als ik, en hoeft ik haar niet te doden. Ik hoop dat je niet bang voor haar bent. Wij doen mensen geen kwaad — tenminste, zolang zij ons ook geen kwaad doen. Mocht ze toch gevaarlijk voor je worden, dan moet je deze dolk gebruiken. Dat is nu het enige wapen dat haar kan doden.’

Ze hijgde, wilde nog meer zeggen, maar was bijna aan het einde van haar leven. Toch wrong ze er op het laatste moment nog uit: ‘Leg ... deze dolk op haar als ze ... gaat slapen. Dan zal ... ze tijdens het sla...pen niet spontaan veranderen... in een... Weerkat. Alsjeblieft, ... zorg goed vo...’

Op dat moment verliet het leven haar en bleef de grote man alleen achter met het kleine bundeltje in zijn handen. Hij zuchtte, schraapte een hoeveelheid bladeren bijeen en legde het meisje zachtjes op de stapel. Dan pakte hij de dolk en legde die op haar lijfje, waarna hij weer veranderde in de grote beer. Zorgvuldig begon hij met zijn klauwen een gat te graven. Toen hij het groot genoeg vond, veranderde hij opnieuw in een mens. Hij legde het lichaam van de vrouw in het gat, bedekte het met aarde en keek rond of hij stenen zag. Als hij haar zo liet liggen, zou ze weldra een prooi voor vossen of wolven zijn, en

dat wilde hij niet. Nadat hij het graf helemaal met stenen had afgedekt, nam hij het bundeltje weer op en liep naar de plaats waar zijn kleren lagen.

Ja, besloot hij, hij zou voor het kleine wezentje zorgen zoals hij voor zijn eigen dochtertje zorgde.

Hij nam haar mee naar zijn huis, waar zijn dochtertje van drie nog lag te slapen, benieuwd wat ze van de baby zou vinden. Mogelijk werd ze een leuk speelkameraadje voor haar.

Ze verzorgden de baby twee dagen lang met evenveel liefde alsof het hun eigen betrof. Zijn dochtertje hielp overal met mee, volgde alles met veel belangstelling en vond het prachtig. Iedere avond legde hij de slangendolk op haar kleine lijfje, precies zoals haar moeder hem had gevraagd.

Helaas werd het kleine meisje twee dagen later uit haar wiegje gestolen. Ze verdween zonder een spoor achter te laten.

Hoofdstuk 1

Ze rook de haas al van verre. Prooidieren konden zich niet voor haar scherpe neus verborgen houden. En, alsof ze aan haar neus niet genoeg had, zag ze boven de weide de grote roofvogel al. Die liet haar telkens zien waar een prooi zich precies bevond. Ook nu stond het dier te bidden boven de plek waar een haas met opgerichte oren in het hoge gras zat.

Geruisloos sloop ze, op jacht naar haar maaltijd, tussen de bomen en struiken door, tot aan de rand ervan, waar het grasland begon. Een volwassen haas zou haar honger voor die nacht kunnen stillen. Eenmaal aan de rand van het bos was er alleen nog gras voor haar. Ze zakte door haar poten en kroop, met haar buik bijna op de grond, een paar stappen dichterbij. Dan schatte ze de afstand en spande de spieren van haar sterke poten. Als een pijl uit een boog schoot ze op de haas af. Met drie, vier grote sprongen was ze bij hem. Geschrokken probeerde die nog te vluchten, week eerst uit naar links, daarna naar rechts, maar het mocht niet baten. Haar snelheid was nu eenmaal veel groter. Met één slag van haar klauw brak ze de rug van het dier, waarna ze het de keel doorbeet.

Liggend in het lange gras begon ze haar maaltijd op te peuzelen, genietend van het rauwe vlees en de smaak van bloed. Toen ze het grootste deel van de haas verslonden had, liet ze de rest voor de vogel liggen. Het dier durfde, na al die jaren, blijkbaar nog steeds niet samen met haar een prooi op te eten. Het wachtte altijd geduldig totdat ze klaar was.

Voldaan liep ze naar het beekje dat vlakbij stroomde, dronk wat en waste daarna zorgvuldig haar kop en poten. Toen grauwde ze, als een soort groet, naar de vogel,

vermoedelijk was die intussen met de rest van de haas bezig, en ging op weg naar haar slaappleats.

Zoals zo vaak was het raam door de wind dichtgewaaid, maar dat was geen probleem. Met de nagels van haar klauw kon ze het zo weer opentrekken. Ze sloeg de nagels van één klauw uit, wrikte die onder het raam en trok het open. Het begon net wat te regenen toen ze met een soepele sprong in haar kamer belandde. Daar liet ze zich op het bed zakken en viel ineem gekruld in slaap.

De grauwe ochtendschemering bracht wat licht in het donkere hok en meteen werd Icha wakker. Ze rilde even en wreef toen de slaap uit haar ogen. Als een kat rekte ze zich zorgvuldig uit, waarbij ze geen spiergroep oversloeg, en stond op van de stromatras.

Haar ogen tot spleetjes knijpend besepte ze plotseling dat er die nacht iets in haar hoofd veranderd was. Iets belangrijks, al wist ze nog niet wat. Toch voelde deze dag bijzonder. Misschien kwam het doordat ze weer zo vreemd gedroomd had? Terwijl ze haar lippen likte, schudde ze haar hoofd. Nee, de droom was het niet, en ook niet de vreemde, metaalachtige smaak die ze proefde, zoals zo vaak na haar dromen. Misschien kwam het door de verandering van haar lichaam? De laatste maanden was ze voller geworden, meer vrouwelijk. Ze keek naar beneden. Ook haar borsten, tot voor kort nauwelijks waarneembaar, waren nu voller en tot bekoorlijke heuveltjes gegroeid. Vreemd natuurlijk; normaal duurde de verandering van meisje tot vrouw een paar jaar, terwijl dit heel snel gegaan was.

Bovendien bekeek ze haar broer met andere ogen. Ze had hem altijd al lief gevonden omdat hij haar

beschermde, maar de laatste tijd kreeg ze een ander gevoel als ze bij hem was. Vreemd toch, haar eigen broer? Ach, ze zou het wel meemaken.

Terwijl ze in haar ruim vallende broek en hemd gleed luisterde ze naar de lichte regen die zachtjes tegen het gebroken glas van het raam tikte. Het zou weer een slechte dag worden, wist ze uit ervaring.

Haar vader had bij slecht weer een nog slechter humeur dan bij goed weer en zij zou daar het slachtoffer van worden. Waarom hij dat voornamelijk bij haar deed en niet bij haar broer of zusters wist ze niet, maar ze had het vermoeden dat hij niet haar echte vader was.

Qua uiterlijk leek ze ook helemaal niet op hem of de rest van het gezin; die hadden allemaal wat langgerekte gezichten terwijl dat van haar veel ronder was. Tweemaal had ze ernaar gevraagd en beide keren had ze alleen een draai om haar oren gekregen met de boodschap dat ze niet moest zeuren.

Maar, besloot ze, als hij haar vandaag weer zou slaan, zou ze vertrekken. Per slot van rekening was ze inmiddels vijftien, de leeftijd waarop sommige meisjes al trouwden, en in de stad zou ze vast wel ergens werk kunnen vinden.

Hier was ze slechts een soort slaaf. Door niemand gewenst, behalve door haar broer Yourd, en door iedereen als oud vuil behandeld. Yourd verdedigde haar regelmatig tegen haar vader. Die dreigde dan wel dat hij zelf ook slaag kon krijgen, maar, vreemd genoeg, had hij hem tot nu toe nooit geslagen. Nee, dan kon ze beter verdwijnen.

Ze wilde de deur die haar hok afsloot opendoen, maar het bleek dat die nog op de grendel zat. Nog zo iets, als ze 's avonds naar bed ging deed haar vader de deur op de grendel zodat ze niet weg kon. Dat ze het raam gewoon

open kon doen en verdwijnen als ze daar zin in had, was blijkbaar nog nooit bij hem opgekomen.

Even later hoorde ze hoe de grendel werd weggeschoven. De deur werd opengetrokken en meteen gromde haar vader: 'Hout halen en het vuur aansteken. En schiet op, ik heb het koud.'

Ichta wurmde zich snel langs hem de woonkamer in, om te voorkomen dat hij zijn bevel met een klap zou onderstrepen.

Intussen was de regen alleen maar heviger geworden; het gestaag gedruppel was overgegaan in een echte bui. Toch gunde ze zich geen tijd om haar mantel te pakken. Bovendien vond ze dat het kledingstuk haar alleen maar hinderde in haar bewegingen. Net toen ze naar de deur liep, kwam Yourd de kamer in. Hij overzag de situatie en had meteen door dat zijn vader zijn slechte bui weer op Ichta afreageerde. Hij hield de deur tegen die Ichta wilde openen en mompelde vriendelijk: 'Eerst doe je je mantel om, zus. Het regent en het heeft geen enkel nut als je ziek wordt.'

Daarna verhief hij zijn stem en vervolgde: 'En pa, als jij zo'n haast hebt, had je ook zelf hout kunnen halen. Je wilt toch niet zeggen dat je voor die paar druppels bang bent?'

'Waar bemoei jij je mee? Ik heb gezegd wat ze moet doen en dat ze moet opschieten. Ze eet hier, leeft hier en krijgt kleren, daar moet ze ook wat voor doen. Ga nu bij die deur weg of ik zal jón eens wat fatsoen in je kop slaan.'

Zijn vader was dan wel een halve kop groter en een stuk breder dan hij met zijn achttien jaar, maar Yourd was er klaar mee hoe zijn zusje behandeld werd. Angst voor zijn vader had hij niet. Ten eerste omdat die tot nu toe alleen maar had gedreigd, en ten tweede omdat hij sinds

kort wist hoe sterk hij zelf was. Vorige maand nog had hij drie mannen tot de orde geroepen die zijn zusje lastig hadden gevallen, daarbij was gebleken dat zijn vuisten geen enkel probleem hadden met die overmacht.

‘Lijkt me niet verstandig, pa. Ik zweer je, het zal de eerste en meteen de laatste keer zijn als je écht probeert mij te slaan. Bovendien wil ik dat je in het vervolg van Ichta afblijft, het moet afgelopen zijn met die onzin.’

Dat was blijkbaar de druppel die de emmer deed overlopen, want in twee stappen was de woedende man bij Yourd. Dit keer haalde hij wél uit, en hard, maar Yourd was veel sneller en bewoog zijn hoofd even naar rechts. De vuist sloeg nu tegen de deur en meteen werd duidelijk hoe hard hij zijn zoon had willen slaan. Ze hoorden zijn vingers breken toen hij het dikke hout raakte en hij gaf een gil van pijn.

‘Nu is het afgelopen, pa. Ik weet dat Ichta een vondeling is, maar dat is geen reden haar zo te behandelen. Waarom hebben die mensen haar in vredesnaam bij jullie voor de deur gelegd? Ja, toen mam hier nog woonde, ging het redelijk goed. Tegen haar durfde je het niet op te nemen, maar sinds zij er niet meer is, ben je een beest zonder fatsoen geworden. Ik ben er klaar mee en ga weg. Je zorgt zelf maar voor alles en ziet maar dat je het redt. En jij, Ichta, wil je met me mee? We zoeken wel ergens werk, ergens waar ze niet slaan.’

En na een instemmend knikje van Ichta vervolgde hij: ‘O ja, voor ik het vergeet: ik vind dat we recht hebben op een deel van het geld dat je hebt. We hebben er hard genoeg voor gewerkt. Bovendien nemen we de slangendolk van Ichta mee. Per slot van rekening is die van haar, want zij had hem bij zich toen ze hier voor de deur lag. Kom, Ichta, doe je mantel om en ga met me mee.’

We zien in Hamerkop wel of we werk kunnen krijgen, en anders trekken we verder naar de volgende stad.'

Nadat Ihta nogmaals geknikt had liep Yourd naar de kast om het geld te pakken. Zorgvuldig telde hij de verschillende munten uit, nam het deel waarvan hij vond dat het hen toekwam en stopte dat in een beurs. Vervolgens ging hij naar de muur en pakte de houten schede met de vreemde dolk.

Zijn vader, nog steeds krimpnd van de pijn in zijn hand, wilde nog proberen hem tegen te houden. Yourd bedacht zich echter geen moment, greep de hand met de gebroken vingers vast en dwong de man eerst op zijn knieën, waarna hij hem hardhandig opzij gooide.

Toen Ihta hoorde hoe haar broer vertelde dat ze een vondeling was, was ze nauwelijks verbaasd; ze had het al vermoed. Maar het verklaarde niet waarom ze zo behandeld werd. Zij kon er toch niets aan doen dat ze te vondeling was gelegd? Haar broer had nu een besluit genomen en eerlijk gezegd vond ze het prima om met hem weg te gaan. Weg uit dit huis, weg bij haar zusters, voor wie ze toch niets betekende. Nee, dan was het beter om samen met hem op reis te gaan. Het zou misschien een gevaarlijk avontuur worden, maar alles was beter dan hier blijven. Bovendien was ze niet bang. Een ander voordeel was dat ze nu wist dat hij geen echte broer was, zodat haar gevoelens niet tegennatuurlijk waren.

Zonder aarzelen pakte ze nu haar mantel van de haak, sloeg hem om en maakte de gesp bij haar hals vast. Yourd had intussen de beurs aan zijn riem gehaakt en schoof de dolk, aan de andere zijde, naast zijn jachtmes. Daarna pakte hij ook zijn mantel. Terwijl Yourd de gesp vastmaakte deed Ihta de deur open. Ze stapten zonder

nog een woord te zeggen naar buiten, waar de regen nu in stromen naar beneden kwam.

‘Het spijt me dat het zo moest lopen, maar ik zag geen andere mogelijkheid meer. Vandaag of morgen had hij je doodgeslagen, je zag hoe hard hij mij wilde slaan. Weet je zeker dat je met me mee wilt? Ik weet niet waar we terecht zullen komen. Ben je bang?’

Ichta keek omhoog naar Yourd, die bijna een kop groter was dan zij. Toen stak ze eerst één vinger op en knikte “ja”, vervolgens stak ze er twee op en, met een grote grijns, schudde ze “nee”. Nee, bang was ze niet, eerder blij en opgewonden omdat ze nu samen met Yourd een nieuw leven zou gaan beginnen.

Beschermend sloeg hij een arm om Ichta. Meteen hield ze wat in om haar korte, snelle pasjes aan te passen aan de rustigere, langere passen van haar broer. Ook Yourd paste de lengte van zijn passen aan en vervolgde: ‘Samen komen we er wel uit. We hebben wat geld en kunnen beiden werken, zodat we vast niet zullen verhongeren. Kom, laten we doorstappen en hopen dat de regen snel ophoudt.’

Ichta stemde met een zacht keelgeluidje in.

Hoofdstuk 2

Ze liepen meer dan twee uur voordat ze op de hoofdweg in Hamerkop aankwamen. Bijna iedereen kende het gezin en de meesten wisten van de verhoudingen daarbinnen. Dat Ihta hier zonder vader en alleen met haar broer liep, verbaasde de mensen. Het was nooit eerder voorgekomen dat Ihta zonder begeleiding van de gewelddadige, norse man in de stad was geweest.

Al snel werden ze aangesproken en vroegen de mensen aan Yourd wat er met hun vader was gebeurd. Sommigen vroegen gretig of hij soms ziek was; dat gunden ze hem wel. Toen Yourd vertelde wat er gebeurd was, knikten ze. Dat konden ze goed begrijpen.

Tot twee keer toe vroeg iemand wat ze nu van plan waren. Yourd zei dat ze werk zochten voor hen, maar beide keren werd er hoofdschuddend gereageerd. Nee, werk hadden ze niet, tenminste niet voor hen. Dan konden ze beter naar een andere stad gaan waar ze niet bekend waren. De wraak van hun vader kon verschrikkelijk zijn. Dat hadden ze al eerder gemerkt toen hij, na een onenigheid, iemand bijna had doodgeslagen; daar wilden ze zich niet aan wagen.

Tenslotte besloten ze naar een herberg te gaan, zodat ze eindelijk wat te eten kregen. Het ontbijt was er die morgen bij ingeschoten en bovendien hadden ze het hele eind stevig doorgelopen. Yourd had behoorlijk honger, maar Ihta had dat, voor het middaguur, zelden. Meestal wilde ze pas rond die tijd wat eten, maar nu lustte ze ook wel wat.

Het was nog rustig in de herberg van hun keuze, slechts twee van de acht tafeltjes waren bezet, en ze

gingen aan een tafeltje tegen de achterwand zitten. Mocht hun vader toch nog achter hen aangekomen zijn, dan zagen ze hem tenminste meteen binnenkomen.

Even later kwam de vriendelijke waard naar hen toe en vroeg wat hij voor ze kon betekenen. Yourd bestelde brood en stoofpot van vlees en groente, wat in iedere herberg altijd wel klaarstond, voor beiden. Verder bestelde hij voor zichzelf een kroes van het lichtste bier en een beker water voor Ihta. De man knikte, liep kwiek naar de keuken en pakte onderweg twee borden van een stapel uit een kast. In de keuken schepte hij voor beiden een portie van de stoofpot op, keek ernaar en deed er bij beiden nog een flinke schep bij. Ze moesten maar stevig eten, vond hij.

Terug in de gelagkamer pakte hij bestek uit een lade en ging naar het tafeltje. Hij zette alles voor hen neer en grijsde: 'Flink eten, daar word je groot van.'

Vervolgens schepte hij een grote kroes bier uit een van de vaten bij de toog, pakte een tweede kroes die hij vulde met helder bronwater en bracht beide ook naar het tweetal. Hij zette ze met een knipoog op tafel en zei zachtjes, zodat alleen zij het konden horen: 'Ik heb al gehoord wat er bij jullie thuis is gebeurd en denk zomaar dat jullie geen geld hebben. Dus, als jullie het niet verder vertellen, is vandaag alles van het huis.'

Na een schor dankjewel van de verbaasde Yourd en een dankbare knik van de lief lachende Ihta liep hij glimlachend terug naar de keuken. Hij had, vond hij, vandaag zijn goede daad weer gedaan.

Onder het eten bespraken ze naar welke stad ze nu, als ze hier toch geen werk kregen, zouden gaan. Dat wil zeggen: Yourd stelde voor om naar Dachdal of naar

Bergen te gaan, de beide dichtstbijzijnde plaatsen. Ichta knikte, of schudde, slechts met haar hoofd. Het maakte haar niet uit waar ze naartoe gingen, als het maar uit de buurt van haar familie was.

‘Als we de hele middag doorlopen kunnen we tegen de avond halverwege Dachdal zijn. Durf je het aan om een nacht met me in het bos door te brengen, of ga je liever naar Bergen? Daar kunnen we wél zijn voordat de nacht valt.’

Ichta keek hem aan terwijl ze nadacht. Ze had nog nooit een nacht in het bos doorgebracht, maar het beangstigde haar niet. Op de een of andere manier zag ze er zelfs naar uit om samen met Yourd onder de sterren te slapen. Ze stak één vinger op, waarmee ze beduidde dat ze naar de eerste plaats wilde, maakte een zacht geluidje en knikte. Haar broer antwoordde: ‘Goed, dan gaan we naar Dachdal.’

Toen ze na het eten de herberg verlieten bleek dat de regen wat in hevigheid was afgenomen, maar het was nog lang niet droog. Met de kappen van hun mantels over hun hoofd geslagen liepen ze zij aan zij over de hoofdweg, richting het zuiden.

Yourd had voor onderweg een brood bij de waard willen kopen, maar die wilde nog steeds geen betaling aannemen. Hij had zelfs nog een flink stuk koud vlees in de linnen broodzak gestopt en hen het beste gewenst. Zo zouden ze ’s avonds ook te eten hebben.

Ichta droeg de zak onder haar mantel zodat de inhoud niet nat zou worden, maar buiten beduidde ze haar broer dat het beter zou zijn als ze, voordat ze de stad verlieten, een tas of iets dergelijks hadden, liefst iets waterdichts.

Yourd keek haar peinzend aan, het zou een hap uit hun geld zijn, maar aan de andere kant had ze wel gelijk. Hun eten werd in de linnen zak gemakkelijk nat. Ook zouden ze spoedig voor reservekleding moeten zorgen, want één stel kleren was niet veel. Hij keek om zich heen waar ze precies waren, stak toen de straat over en, gevolgd door Ihta, sloeg hij een zijstraat in.

Hij stopte bij een grote overkapping waar de leerbewerker waar hij naartoe wilde, aan het werk was. De man was zo druk bezig met het herstellen van een zadel dat hij hen eerst niet opmerkte. Pas toen Yourd hem begroette om hem te laten merken dat hij klanten had, keek hij op.

‘Ah hallo, wat kan ik voor jullie doen?’

‘Ik..., wij zoeken een waterdichte tas, liefst één die we op onze rug kunnen dragen. Heb je zoiets?’

De man wees naar een balk met daaraan een stel haken waaraan leren tassen hingen.

‘Daar hangen er een aantal. Ze zijn niet goedkoop, dat vertel ik je er maar meteen bij, maar wel het beste dat je kunt kopen. Wat heeft zij!’

Het laatste kwam er als een kreet uit terwijl hij naar Ihta wees. Die was naar een verse, opgespannen wolvenhuid gesprongen, die aan de wand hing om te drogen. Ze pakte het rek van de muur, rook peinzend aan de huid en bekeek die grondig. Terwijl haar vingers de vier evenwijdige scheuren bij de hals volgden, herinnerde ze zich een droom. Daarna glimlachte ze en hing het rek terug.

‘Oh... dat heeft ze soms. Ze denkt steeds dat het haar hond is, die is ze kwijt.’

‘Je kunt toch wel zien dat die huid niet van een gewone hond is? Of hebben jullie nog nooit een wolf gezien?’

‘Nou, nee, eigenlijk niet,’ grinnikte Yourd, de situatie reddend met een leugentje. ‘De vacht lijkt sprekend op die van de hond die we hadden. Maar goed, daar kwamen we niet voor. Wat kost die rugzak die daar hangt? Ja, die grootste.’

De leerbewerker noemde zijn prijs, maar Yourd was slim genoeg en begon te onderhandelen. Na een poosje loven en bieden kwamen ze een prijs overeen. Yourd haakte de beurs van zijn riem en telde de munten uit, terwijl de man de rugtas van de haak haalde en hem aan Ihta gaf.

Die stopte het brood en vlees erin, waarna er nog behoorlijk wat ruimte overbleef. Gelukkig maar, want er moest ook nog kleding voor hen beiden bij. Nadat ze de leerbewerker nog een prettige dag hadden gewenst, stapten ze naar buiten.

‘Kun je me vertellen waarom je zo schrok van die huid? Dat het de huid van een wolf was zag jij óók wel, maar wat had die voor je te betekenen?’

Ihta schudde haar hoofd, dacht even na, schudde het nogmaals en trok toen haar schouders op alsof ze het wel wilde vertellen, maar niet kon. Haar wijsvinger maakte een schrijvende beweging in de lucht en Yourd begreep dat ze het later voor hem op zou schrijven.

‘Lief zusje, je bent en blijft een raadsel voor me. Je kunt niet spreken, soms grom, blaas of jank je zachtjes en dat is het, maar je kunt wel schrijven. Ik zou willen dat iemand me vertellen kon wat er met je aan de hand is. Niet dat ik je niet lief vind of niet zal blijven beschermen, maar enkel om te weten wat er met je aan de hand is.’

Yourd schudde zijn hoofd en keek nog eens naar het knappe, ronde gezicht. Het was hem de laatste maanden al opgevallen dat het veranderde, het kinderlijke verdween. Grinnikend in zichzelf dacht hij: mijn kleine zusje wordt volwassen.

Ichta lachte zachtjes tegen hem, dankbaar voor de lieve woorden, pakte ze zijn arm en trok hem naar beneden waarna ze hem op zijn wang kustte. Yourd lachte vrolijk en sloeg zijn arm weer om haar schouders, waardoor ze dicht tegen hem aan kwam te lopen.

Ze pasten hun passen weer aan elkaar aan, liepen terug naar de hoofdstraat en sloegen linksaf, richting het zuiden.

Er was behoorlijk wat tijd verstreken met het kopen van de tas, maar dat vonden ze geen van beiden erg. Ze hadden te eten en zouden proberen voor de nacht een droog plekje in het bos te vinden. Dicht tegen elkaar verlieten ze Hamerkop.

Hoofdstuk 3

De weg — nou ja, het karrenspoor dat ze volgden — kronkelde tussen beboste heuvels door. Hij was in de loop der jaren uitgesleten door de vele wagens die via deze route naar Dachdal reden. Daar werd nogal wat handel mee gedreven. Normaal was het spoor goed begaanbaar, maar nu, met de regen, was het veranderd in een breed, modderig pad waarop ze goed moesten uitkijken dat ze niet uitgleden.

Ongeveer halverwege Dachdal stond aan deze weg een grote herberg. Hier konden reizigers eventueel overnachten, maar dat wilden ze niet. Niet alleen omdat het een aantal munten zou kosten, maar ook omdat ze niet in een overvolle kamer wilden overnachten. Het verhaal ging dat ze soms wel met twintig mensen op één kamer sliepen. Nee, dan was het beter om in de open lucht te overnachten.

Op een bepaald moment verlieten ze het slingerende pad en sloegen af om een rechtere weg door het bos te nemen. Hiermee sneden ze niet alleen een heel stuk af, maar bovendien konden ze af en toe even onder een boom uitrusten. Door de brede dichte kronen van de oude sparren was de grond vaak nog wel droog gebleven.

Halverwege de middag stopte de regen eindelijk. De wolken waren weggeblazen door de harde noordenwind. Daardoor was het wel droog geworden, maar niet warmer. Toch hadden ze, dankzij het stevige tempo waarin ze liepen, weinig last van de kou, die tussen de bomen ook nog eens een stuk minder was dan op de open weg.

Kort voordat de zon onder zou gaan stelde Yourd voor om een plekje te zoeken om de nacht door te brengen.

Hij keek zorgvuldig rond en dacht tot twee keer toe een geschikte plek te hebben gevonden: eerst dicht bij de stam van een eeuwenoude den, waar de brede kroon de grond vrijwel droog hield, en daarna, om dezelfde reden, onder een grote spar.

Beide keren schudde Ihta haar hoofd; ze voelde dat ze verder moesten zoeken. De hele weg had ze, om een reden die ze zelf niet begreep, steeds omhoog gekeken. Nu zag ze een grote roofvogel in de lucht hangen. Het dier deed haar ergens aan denken en plotseling wist ze wat ze moest doen. Ze beduidde Yourd dat ze moesten doorlopen. Hij begreep niet waarom, maar besloot haar haar zin te geven.

‘Ga jij dan maar voorop, ik volg je wel.’

Zonder naar de grond te kijken liep ze verder en, onder de plek waar de vogel in de lucht stond te bidden, bleef ze plotseling staan. Ze wees naar de grond, naar een oud, vrijwel onzichtbaar spoor dat van dat hen kruiste. Ihta zwaaide met haar hand naar de lucht, wat haar een vreemde blik van Yourd opleverde, en sloeg rechtsaf om het spoor terug te volgen.

Het duurde niet lang voor ze hem, ver achter zich, hoorde roepen. Verschrikt bleef ze staan en keek om. Yourd rende zo snel hij kon naar haar toe. Toen hij haar bereikte, bracht hij zwaar hijgend uit: ‘Waarom loop je zo hard? Wat is er in vredesnaam met je aan de hand? Hoe is het mogelijk dat je zo snel kunt lopen?’

Eerst keek ze hem verbaasd aan, niet snappend wat hij bedoelde omdat ze voor haar gevoel in een sukkeldrafje had gelopen, maar toen ze hem zo zag hijgen begreep ze dat er iets niet klopte. Zelf hijgde ze niet alleen niet, haar

ademhaling was nauwelijks versneld. Met gefronste wenkbrauwen trok ze haar schouders op om aan te geven dat ze het zelf ook niet wist.

‘Weet je het echt niet? Je rent als een paard, vindt en volgt een spoor dat vrijwel niet te zien is en schijnt precies te weten waar we naartoe moeten om de nacht door te brengen. Ik begrijp het niet.’

Ichta wees op zichzelf en schudde opnieuw haar hoofd om aan te geven dat zij het ook niet wist. Ze kon hem niet vertellen dat de vogel een herinnering had opgeroepen en dat ze daarop had gereageerd. Ze draaide zich om, wenkte haar broer en vervolgde haar weg, er nu goed op lettend dat ze niet te hard liep.

Na een poosje wees ze naar een hol tussen de wortels van een enorme boom.

‘Ben je gek, een wolvenhol? Dat is levensgevaarlijk. Stel dat die wolven vannacht terugkomen, dat verliezen we van hen.’

Ichta schudde lachend haar hoofd, veegde een stukje grond schoon en pakte een takje. Met enige moeite schreef ze: wolf dood, aan muur, geen andere wolven. Ik weet.

‘Maar hoe kun je dat weten en bovendien, ik kan toch niet onder de grond kruipen? Stel dat het hol instort, wat dan?’

Ichta veegde haar vorige tekst weg en schreef nu: niet instorten, wortels. Daarna kroop ze resoluut het hol in, ervan uitgaand dat haar broer wel zou volgen.

Doordat de noorderwind er niet naar binnen blies, was het er lang niet zo koud als buiten. Bovendien was het groot genoeg om met zijn tweeën in te liggen slapen.

Ze kroop weer naar buiten, pakte Yourd bij de hand en trok hem mee het hol in. Binnen keek hij verbaasd toen hij, dankzij het laatste restje zonlicht dat naar binnen viel,